

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 198: Ngay Cả Cái Niệm “Vô Niệm” Cũng Không Còn

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 013)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Và ngay cả cái niệm về “vô niệm” cũng không còn】

Đến chỗ này mới là thành công, tâm của quý vị mới thật sự sạch sẽ. Vào lúc đó, tâm thanh tịnh của quý vị hiện tiền. Trong tâm thanh tịnh thì trí tuệ hiện tiền, mới có thể soi thấy tất cả các pháp. Như trong «Bát Nhã Tâm Kinh» có nói: “*Chiếu kiến ngũ uẩn giai không*” (Soi thấy năm uẩn đều là không). “Soi thấy năm uẩn” là đứng trên Sự tướng; “đều là không” là đứng trên Lý tánh, trên Thể tánh. Đối với Tướng của tất cả các pháp, từ Thể, Tướng cho đến Tác dụng, không có gì là không rõ ràng, không có gì là không thấu suốt.

Đó là năng lực gì vậy? Đó là do phân biệt và chấp trước thấy đều không còn nữa. Có thể thấy rằng năng lực này không phải từ bên ngoài đến, không phải do tu mới đắc được, mà là năng lực vốn sẵn có trong chân tâm bản tánh của chính chúng ta. Năng lực này [khi đủ duyên] thì hiện tiền, khôi phục lại, chỉ như vậy mà thôi.

Tình trạng hiện nay của chúng ta là những năng lực này đã bị che lấp, bị chướng ngại, chứ hoàn toàn không hề mất đi. Đức năng vốn đầy đủ trong tự tánh làm sao có thể mất đi được? Không hề mất! Trong kinh Phật thường nói là “mất”, cái “mất” đó nghĩa là “mê thất” (do mê mờ mà đánh mất). Là do quý vị mê rồi, không nhận biết được, nên nó không khởi tác dụng. Tuy rằng không mất nhưng lại giống như đã mất, ý nghĩa là như vậy, chứ không phải là thật sự mất đi. Nếu thật sự mất đi, thì đâu thể gọi là “Chân”? “Chân” nghĩa là vĩnh viễn bất biến, vĩnh viễn không bao giờ mất, gọi là Chân tánh, Chân trí tuệ. Cái “mất” hiện nay là do mê lầm. Vì sao mà mê? Chính là do phân biệt và chấp trước.

Trong «Kinh Hoa Nghiêm» có nói: “*Đản dĩ vọng tưởng chấp trước nhi bất năng chứng đắc*” (Chỉ vì vọng tưởng, chấp trước mà không thể chứng đắc).

Vọng tưởng chính là phân biệt. Đức Thế Tôn ở trong hội Hoa Nghiêm, trong phẩm “Xuất Hiện” của kinh Hoa Nghiêm, chỉ dùng một câu mà đã nói toạc ra cái cội nguồn của chúng sanh, cội nguồn của sự mê lầm. Chúng ta xem xét tất cả các giáo hội trong Đại thừa, bất luận là đứng trên Lý hay là trên Phương pháp, đều không rời khỏi cái nguyên lý đã giảng trong «Kinh Hoa Nghiêm» này. Đó chính là phải trừ bỏ vọng tưởng, phải trừ bỏ chấp trước; vọng tưởng chính là phân biệt.

Phân biệt, chấp trước, phải chuyển! Phải chuyển nó lại. Trừ bỏ thì rất khó, cái khó là nằm ở tập khí quá sâu dày. Từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta cứ làm những việc này, thói quen đã thành tự nhiên, muốn đoạn cũng đoạn không nổi. Cho nên phương pháp diệu dụng nhất là “Chuyển”, chuyển Thức thành Trí. Đây là nguyên tắc tu học của tất cả các tông phái Đại thừa: Chuyển Thức thành Trí. Đương nhiên việc này cũng không dễ dàng.

Cái diệu của Tịnh Độ Tông là dạy chúng ta chuyển, thấy đều chuyển thành A Di Đà Phật, như vậy thì dễ dàng hơn quá nhiều rồi. Chuyển thành A Di Đà Phật! Dem cái ý niệm này chuyển sang cầu sanh Tây Phương Tịnh Độ, như vậy là thành công. Cho dù vọng tưởng chấp trước của chúng ta vẫn chưa sạch sẽ, cũng không sao cả, hễ đến được Thế giới Tây Phương Cực Lạc là có biện pháp. Đó là nhờ A Di Đà Phật và tất cả chư Phật thấy đều giúp đỡ. Vì sao vậy? Vì chướng ngại giữa chúng ta và Phật đã không còn nữa.

Ngày nay chúng ta ở trong lục đạo, tập khí phiền não sâu nặng, chúng ta cầu Phật mà không linh ứng, không phải là Phật không từ bi, mà là bản thân chúng ta có chướng ngại, những chướng ngại rất nghiêm trọng. Sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chướng ngại này không còn nữa; nói cách khác, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể gặp mặt tất cả chư Phật trong mười phương, đều có thể tiếp nhận sự chỉ dạy trực tiếp của tất cả chư Phật. Chúng ta đạt được cái lợi ích này, đạt được sự tốt đẹp này.

Cho nên trước tiên, phải đột phá tầng chướng ngại này. Người có thể tin tưởng là người có phước. Như Cơ Đốc Giáo truyền tin lành nói là “có phước rồi”, quý vị có thể tin, quý vị có thể y giáo phụng hành, thì quý vị có phước rồi, đời này của quý vị quyết định thành tựu.

Vì vậy, điều quan trọng nhất của việc niệm Phật là chuyển đổi ý niệm. Hễ khởi lên ý niệm phân biệt chấp trước, tâm vừa động thì lập tức chuyển thành A Di Đà Phật, đây là việc lớn quan trọng nhất của chúng ta. Đối với việc nghiên

cứu kinh giáo thì tùy duyên, có cơ duyên thì nghe nhiều một chút, rất tốt! Tâm địa sẽ càng thiết thực hơn, đạo lý càng ngày càng rõ ràng, minh bạch, càng vững chãi hơn, nghi hoặc dần dần thấy đều tiêu trừ, cái này rất tốt!

Nếu thật sự không có cơ hội nghe kinh giáo cũng không sao, cứ một câu A Di Đà Phật thật thà niệm đến cùng, tự nhiên sẽ niệm đến tâm khai ý giải, sẽ niệm đến đắc Định, sẽ niệm đến khai ngộ. Bởi vì tâm hể thanh tịnh thì liền khai ngộ, bí quyết của khai ngộ chính là tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh đến một trình độ nhất định, thì ánh sáng trí tuệ Bát Nhã trong bốn tánh hiện tiền, đó gọi là khai ngộ, đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh.

Hôm nay thời gian của chúng ta đã hết.